

3

Serce moje wciąż się smuci

1. Ser - ce mo - je wciąż się smu - ci, bo je drę - czy znój,

lecz wnet smu - tek ten u - kró - ci Zba - wca mój.

1. Serce moje wciąż się smuci,
bo je dręczy znój,
lecz wnet smutek ten ukróci
Zbawca mój.

3. Pan mię wiedzie poprzez życie,
dając pokarm słów,
abym żył tam w lepszym bycie
z Panem znów.

2. Pod opieką mego Pana
łatwiej mi jest żyć,
bo to rozkosz niesłychana
z Panem być.

4. A więc dążę w Pańskie ślady
poprzez znój i trud;
a bezpieczny jest od zdrady
Pański lud.

5. I trwać będę z Panem stale,
cierpiąc marny stan,
aż mnie przyjmie w wielkiej chwale
Zbawca Pan.

4

Nie dla mnie skarby świata

1. Nie dla mnie skar - by świa - ta te - go ni piękność sła - wa wszystkich

ziem. Mym ha - i - mię Pa - na me - go, co bro - ni

Refren

mnie przed wszelkim złem. Broń, Chryste, mnie i prowadź sam, w miło - ści

wiedz do nie - ba bram. w mi - ło - ści wiedz do nie - ba bram.

1. Nie dla mnie skarby świata tego
ni piękność, sława wszystkich ziem.
Mym hasłem imię Pana mego,
co broni mnie przed wszelkim złem.

2. Świat, skarby, sława, piękność minie
i zwiędnie jak podcięty kwiat.
Co człowiek stworzył, wszystko zginie,
rozwieje się z upływem lat.

Refren:

Broń, Chryste, mnie i prowadź sam,
[:w miłości wiedz do nieba bram.:]

3. Lecz imię Pana jak opoka,
trwa wiecznie wśród anielskich pień;
choć skryte dla ludzkiego oka,
błyśnie, bo przyszedł Pański dzień.

4. A chociaż ciężki los pielgrzyma
na ziemi, kiedy wiedzie bój,
zwycięży on, gdy trud przetrzyma,
nagrodę weźmie za swój znój.